

hem een bang gevoel, dat het misschien ook zijn lot zou zijn, levenslang hier te moeten blijven en eenzaam en verlaten te sterven, indien tenminste de honger niet een spoedig einde maakte aan hun beider leven. Als hij hierover echter met Zabi sprak, sloeg deze 't oog naar boven en zei: „Daar woont de Heere, wiens oogden de gansche aarde doorloopen en die weet, wat tot ons geluk moet dienen. Wij zijn in Gods hand, ook hier!”

En dat troostte Thomas weer.

(Wordt vervolgd:)

Van Jantje.

Midden in den nacht richt Jantje zich op in bed.

Moe ik heb zoo'n dorst.

Och kind, malligheid: je moet slapen gaan.

Een poosje is alles stil.

Moe, geef me 'n glas water, ik heb zoo'n dorst.

Als je nu niet dadelijk gaat slapen, dan zal ik eens bij je komen hoor; en dan zal 't er opzitten.

Brengt u dan meteen wat water voor me mee, moe?

Op een dorp.

De hoofdonderwijzer van een klein dorpje in ons land vroeg het gemeentebestuur voor de school een globe aan te schaffen. Een der wethouders, stellig niet een van onderwijs, verzocht daarop den onderwijzer hem eerst even in te lichten, wat dat wel voor een ding was. „Een beeld der geheele aarde” luidde het antwoord. „Wacht dan met uwe aanvraag totdat de gemeentekas het beter lijden kan, en schaf voorloopig vast een globe van Nederland aan!” gaf de wethouder geruststellend ten antwoord.

Naar Huis.

Ik liep al zoo lang en ons dorpje
Het is nog, o, zoo ver.
Het daglicht ging verdwijnen;
Ik zie reeds de avondster.

Ik liep al zoo lang en 'k ben moede
En droef klaagt 't windgesuis.
Ik voel me zoo verlaten
En... wanneer ben ik thuis?

Maar... 'k zie straks 't lamplicht schijnen
Door Moeders vensterruit.
En Moe staat op den drempel;
Ze wacht me en kijkt naar me uit.

Daar binnen, in licht en in warmte,
Heeft Moe mijn maal bereid.
En buiten blijft het duister
Met angst en eenzaamheid.

En na het avondeten
Als 't, o, zoo gezellig is, thuis,
Leest Moeder mij voor uit den Bijbel
Van 't groote Vaderhuis.

Daar zullen zeker komen,
Door angst en duisternis,
Die hoorden de stem van den Heiland,
Die enkel liefde is.

Hij ziet hun angstig dwalen
En zendt hun Zijn licht in den nacht,
Opdat zij zouden weten,
Dat Jezus thuis hen wacht.

P. KEUNING.